

Ewangelista

Gazeta Parafii p.w. Św. Łukasza Ewangelisty w Poznaniu

Numer 8 (280) sierpień 2013

Bądźcie gotowi

Jezus powiedział do swoich uczniów: Niech będą przepasane biodra wasze i zapalone pochodnie. A wy podobni do ludzi, oczekujących swego pana, kiedy z uczty weselnej powróci; aby mu zaraz otworzyć, gdy nadejdzie i zakłócić. Szczęśliwi owi słudzy, których pan zastanie czuwających, gdy nadejdzie. Zaprawdę, powiadam wam: Przepasze się i każe im zasiąść do stołu, a obchodząc bę-

dzie im usługiwał. Czy o drugiej, czy o trzeciej straży przyjdzie, szczęśliwi oni, gdy ich tak zastanie.

A to rozumieście, że gdyby gospodarz wiedział, o której godzinie złodziej ma przyjść, nie pozwoliłby włamać się do swego domu. Wy też bądźcie gotowi, gdyż o godzinie, której się nie domyślacie, Syn Człowieczy przyjdzie».

Łk 12, 35-40

Czuwać z miłości

Lato, okres wakacji i urlopów, czas odpoczynku i relaksu. Wolni od codziennych obowiązków oddajemy się różnym przyjemnościom, korzystając z uroków lata. Atmosfera wakacyjnego luzu sprzyja pokusie, by zrobić sobie też przerwę obowiązków religijnych, "wakacje" od Pana Boga. Dzisiejsza Ewangelia jest jak sygnał ostrzegawczy. Jezus mówi o potrzebie ciągłej gotowości i czujności. Mamy być jak słudzy oczekujący powrotu swego pana - choć nikt nie wie, kiedy on powróci, czuwają i wyglądają go, by mu otworzyć, gdy nadejdzie. "Szczęśliwi owi słudzy, których pan zastanie czuwających, gdy nadejdzie" - słyszymy - "Przepasze się i każe im zasiąść do stołu, a obchodząc będzie im usługiwał".

Oto jednak sługa, który "powie sobie w duszy: 'Mój pan ociąga się z powro-

tem', i zacznie bić sługi i służebnice, a przy tym jeść, pić i upijać się", zostanie przez swego pana surowo ukarany.

Myślę, że bardzo ważna jest odpowiedź Jezusa na pytanie Piotra, kto jest owym sługą winnym czuwać i wyglądać pana. "Panie, czy do nas mówisz tę przypowieść, czy też do wszystkich?" Jezus zaznacza: "Sługa, który zna wolę swego pana, a nic nie przyrzadził i nie uczynił zgodnie z jego wolą, otrzyma wielką chłostę. Ten zaś, który nie zna jego woli i uczynił coś godnego kary, otrzyma małą chłostę. Komu wiele dano, od tego wiele wymagać się będzie; a komu wiele zlecono, tym więcej od niego żądać będą".

My znamy wolę Pana. Jeżeli uznajemy naszą przynależność do Chrystusa, bierzemy odpowiedzialność za dziedzictwo Ewangelii, które nam powierzył.

To my jesteśmy owym "rządcą wiernym i roztronym", którego Pan ustanowił nad swą majątkością. Jak wernie wypełniamy powierzone zadania? Tekst Ewangelii może też skłaniać do pewnej ogólniejszej refleksji, jak postrzegamy nasze obowiązki wobec Boga, wynikające z przynależności do wspólnoty Kościoła. Czy traktujemy je właśnie jako ciężar, obowiązek, od którego chętnie byśmy trochę odpoczęli? Bo jeśli tak, to jest to wyraźny znak, że w naszej relacji z Bogiem jest problem.

Jeśli nasza więź z Bogiem jest głęboka i autentyczna, wypełnianie Prawa Bożego staje się naturalnym sensem życia, wynika z wewnętrznej potrzeby i pra-

Ewangelia na niedzielę 18 sierpnia

Do Boga przez ogień

Jezus powiedział do swoich uczniów:

«Przyszedłem rzucić ogień na ziemię i jakże bardzo pragnę, żeby on już zapłonął! Chrystus mam przyjąć i jakiej doznaję udręki, aż się to stanie.

Czy myślicie, że przyszedłem dać ziemi pokój? Nie, powiadam wam, lecz rozłam. Odtąd bowiem pięcioro będzie rozdwojonych w jednym domu: troje stanie przeciw dwójgu, a dwójgo przeciw trojgu; ojciec przeciw synowi, a syn przeciw ojcu; matka przeciw córce, a córka przeciw matce; teściowa przeciw synowej, a synowa przeciw teściowej».

Łk 12, 49-53

Ewangelia na niedzielę 25 sierpnia

Pierwsi będą ostatnimi..

Jezus nauczając szedł przez miasta i wsie i odbywał swą podróż do Jerozolimy.

Raz ktoś Go zapytał: «Panie, czy tylko nieliczni będą zbawieni?».

On rzekł do nich: «Usiłujcie wejść przez ciasne drzwi; gdyż wielu, powiadam wam, będzie chciało wejść, a nie będą mogli. Skoro Pan domu wstanie i drzwi zamknie, wówczas stojąc na dworze, zaczniecie kołatać do drzwi i wołać: „Panie, otwórz nam”; lecz On wam odpowie: „Nie wiem, skąd jesteście”. Wtedy zaczniecie mówić: „Przecież jadalśmy i piliśmy z tobą, i na ulicach naszych nauczałeś”.

Lecz On rzecze: „Powiadam wam, nie wiem, skąd jesteście. Odstąpcie ode Mnie wszyscy dopuszczający się niesprawiedliwości”. Tam będzie płacz i zgrzytanie zębów, gdy ujrzycie Abrahama, Izaaka i Jakuba, i wszystkich proroków w królestwie Bożym, a siebie samych precz wyrzuconych. Przyjdą ze wschodu i zachodu, z północy i południa i siądą za stołem w królestwie Bożym.

Tak oto są ostatni, którzy będą pierwszymi, i są pierwsi, którzy będą ostatnimi».

Łk 13, 22-30

Ewangelia na niedzielę 1 września

Kto pierwszy ten...gorszy

Gdy Jezus przyszedł do domu pewnego przywódcy faryzeuszów, aby w szabat spożyć posiłek, oni Go śledzili.

I opowiedział zaproszonym przypowieść, gdy zauważył, jak sobie wybierali pierwsze miejsca. Tak mówił do nich: «Jeśli cię kto zaprosi na ucztę, nie zajmuj pierwszego miejsca; by czasem ktoś znakomitszy od ciebie nie był zaproszony przez niego. Wówczas przyjdzie ten, kto was obu zaprosił, i powie ci: „Ustąp temu miejsca”; i musiałbyś ze wstydem zająć ostatnie miejsce.

Lecz gdy będziesz zaproszony, idź i usiądź na ostatnim miejscu. Wtedy przyjdzie gospodarz i powie ci: „Przyjacielu, przesiądź się wyżej”; i spotka cię zaszczyt wobec wszystkich współbiedniaków. Każdy bowiem, kto się wywyższa, będzie ponizony, a kto się poniża, będzie wywyższony».

Do tego zaś, który Go zaprosił, rzekł: «Gdy wydajesz obiad albo wieczerzę, nie zapraszaj swoich przyjaciół ani braci, ani krewnych, ani zamożnych sąsiadów, aby cię i oni nawzajem nie zaprosili, i miałbyś odpłatę. Lecz kiedy urządzasz przyjęcie, zaprosz ubogich, ułomnych, chrypych i niewidomych. A będziesz szczęśliwy, ponieważ nie mają czym tobie się odwdziaczyć; odpłatę bowiem otrzymasz przy zmartwychwstaniu sprawiedliwych».

Łk 14, 1. 7-14

gnienia, z miłości do Boga. Jeżeli natomiast jest dla nas jedynie narzuconym z zewnątrz zobowiązaniem, to prędzej czy później zaczniemy odczuwać je jako obciążenie i próbować się od niego uchylać.

Mistrz Eckhart, dominikański mistyk, pisał: "Zbadajcie więc teraz sami siebie, jak jest z waszą miłością. Jeśli kochacie Boga, nic wam nie może być

milsze nad to, co Jemu się najbardziej podoba i nad całkowite spełnienie się Jego w nas woli".

Jak to jest z naszą miłością do Boga? Bo jeśli kogoś kochamy, to chcemy tylko jego dobra, wypełnia on całe nasze życie i dla niego tylko żyjemy. Pragniemy tego, czego on pragnie. Czy więc kochamy Boga całym sercem, duszą, umysłem, całym życiem? A może

kochamy tylko pozornie, powierzchownie - w gestach, a nie w czynach i przekonaniach?

Moje podejście do Bożego Prawa i wypełniania wynikających z niego obowiązków jest sprawdzianem tego, jak prawdziwa, głęboka i autentyczna jest moja miłość do Boga.

mp

"Jestem. Dziękuję. Ufam"

"Jestem. Dziękuję. Ufam" - gdy 16 maja usłyszałem te słowa z ust ks. Damiana Bryla, mojego ojca duchownego z seminarium, nie przypuszczałem, że usłyszę je dwa miesiące później, ale już przy zupełnie innej okazji.

Decyzja

13 lipca br. ks. Arcybiskup Stanisław Gądecki poinformował, że Ojciec Święty Franciszek mianował ks. Damiana Bryla biskupem pomocniczym Archidiecezji Poznańskiej, przydzielając mu stolicę tytularną Suliana. Ks. Damian Bryl ma 44 lata i będzie najmłodszym biskupem w Polsce.

Pierwsze słowa

Słowa: "Jestem. Dziękuję. Ufam" Ojciec Damian dał nam - wówczas kandydatom do święceń diakonatu - jako przesłanie podczas rekolekcji przed święceniami. Były one pomocą i wskazówkami jak ja i moi koledzy mamy przeżyć ten dzień. Powtórzył je następnie po ogłoszeniu nominacji na biskupa pomocniczego naszej Archidiecezji: ""Jestem", ponieważ traktuję to wydarzenie jako wezwanie Pana Boga, jako Jego powołanie. I dlatego skoro On powołuje, to ja chcę powiedzieć: "Jestem" i jestem gotowy to podjąć. I chcę to podjąć. I chcę służyć Panu Bogu w naszej Archidiecezji razem z Arcybiskupem, który stoi na czele naszej Archidiecezji, z księżmi biskupa-

mi i wszystkimi kapłanami, siostrami i braćmi zakonnymi oraz wszystkimi ludźmi świeckimi. Jestem, aby im służyć i razem z nimi budować Kościół. Chcę powiedzieć: "Dziękuję", ponieważ Pan Bóg nie tylko wzywa, ale także obdarza łaską. I to moje doświadczenie tego dnia i tego czasu traktuję jako Jego obdarowanie. I dlatego chcę powiedzieć, że bardzo Panu Bogu dziękuję. Dziękuję też Ojcu Świętemu, ks. Arcybiskupowi i tym wszystkim, którzy wydali o mnie dobre świadectwo, którzy pomogli Ojcu Świętemu rozpoznać. Chcę powiedzieć także: "Ufam", ponieważ wierzę, że Pan Bóg jest ze mną, tak jak jest ze swoim Kościołem. Jest teraz z nami i zawsze będzie. Ufam w to mocno. I nie wiem, co mnie czeka, ale ufam, że Pan Bóg mnie nigdy nie zostawi. I dlatego z ufnością chcę podjąć to wezwanie. W tych dniach towarzyszy nam w liturgii Abraham i inni Patriarchowie. Autor Listu do Hebrajczyków skomentował dzieje Abrahama, że poszedł nie wiedząc dokąd idzie, ale poszedł, bo ufał i wierzył. I ja też trochę jak Abraham chcę pójść nie wiedząc dokąd idę, bo ufam Panu Bogu i ufam, że mnie nie zostawi".

Biskup nominat zaznaczył ponadto, że znakiem ufności w obecność Pana

Boga jest błogosławieństwo i modlitwa, stąd też poprosił wszystkich obecnych w rezydencji biskupiej, aby pomodlili się nad nim, a ks. Arcybiskupa o udzielenie mu błogosławieństwa.

Radość dla Archidiecezji

Z kolei abp Stanisław Gądecki podczas ogłoszenia nominacji powiedział: "Z radością przekazuję Wam informację o komunikacie Nuncjatury Apostolskiej w Polsce. Dzieląc się radością z nominacji biskupiej Księdza Doktora Damiana Bryla, gorąco proszę wszystkich Archidiecezjan o modlitwę w intencji Księdza Biskupa Nominata".

Ojciec duchowny

Ojciec Damian Bryl posługiwał w seminarium jako ojciec duchowny przez 12 lat. Cieszył się wśród nas - klery-

ków, niezwykle autorytetem, szacunkiem i zaufaniem. Imponował nam swoim duchem modlitwy, zapalem ewangelizacyjnym, mądrością, darem rady, pracowitością, gorliwym oddaniem się kierownictwu duchowemu i posłudze spowiadania.

dk. Jarosław Czyżewski

Ks. Damian Bryl przyjmie sakrę biskupią w niedzielę **8 września** br. o **godz. 16:00** w Poznańskiej Katedrze.

Biogram biskupa nominata Damiana Bryla ze strony internetowej Archidiecezji Poznańskiej

Ks. Damian Bryl urodził się 10 lutego 1969 roku w Jarocinie, jako pierwszy syn Jana i Doroty z domu Zawodnej. Uczęszczał do Zbiorczej Szkoły Gminnej w Jaraczewie oraz Liceum Ogólnokształcącego w Jarocinie, gdzie zdał maturę w 1988 roku.

Po ukończeniu szkoły średniej, wstą-

pił do Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Poznaniu, w którym formował się do czasu święceń kapłańskich, które przyjął 26.05.1994 roku z rąk abp. Jerzego Stroby. Po święceniach kapłańskich został skierowany do pracy jako wikariusz w parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Środzie Wlkp. W tym czasie studiował na Papieskim Wydziale Teologicznym w Poznaniu i w roku 1995 zdobył licencjat z teologii. W 1996 roku został skierowany na studia doktoranckie na Universidad de Navarra w Pampelonie, w Hiszpanii. W swoich badaniach naukowych zajmował się duchowością osób świeckich i napisał rozprawę "Indole secularis" duchowości ludzi świeckich w nauczaniu Jana Pawła II (1978-1999). Pracę obronił w czerwcu 1999r., i po wypełnieniu pozostałych procedur uzyskał stopień doktora nauk teologicznych. Po powrocie ze studiów został skierowany do pracy w redakcji miesięcznika "Katecheta", na stanowisku zastępcy redaktora naczelnego. Rok później, w roku 2000 został re-

daktorem naczelnym tego pisma. W tym czasie mieszkał i pracował duszpastersko w parafii Bożego Ciała w Poznaniu. Bezpośrednio po przyjeździe ze studiów został poproszony o podjęcie posługi spowiednika i kierownika duchowego kleryków w Arcybiskupim Seminarium Duchownym w Poznaniu. Okres ten trwał dwa lata, do sierpnia 2001 roku, kiedy został powołany na stanowisko ojca duchownego w tymże seminarium. Do roku 2006, dzielił pracę ojca duchownego w seminarium z pracą redakcyjną. Od roku 2006 do 2010 pracował jako adiunkt na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W roku 2009 został wybrany zastępcą przewodniczącego, a w 2011 przewodniczącym Sekcji Ojców Duchownych Seminarium Diecezjalnych i Zakonnych. W dniu 20.10.2010 roku został mianowany kanonikiem honorowym Kapituły Metropolitalnej w Poznaniu.

BIBLIA - SŁOWO ŻYCIA

Księga Micheasza

Autor

Księga Micheasza to jedna z ksiąg Starożytności należąca do zbioru proroków mniejszych. Tytuł wywodzi się od imienia autora. Prorok Micheasz (hebr. Mika lub Mikajah znaczy: "Kto jest jak Jahwe?", "Któż jak Bóg") pochodził z Moreszet w Judzie i działał w VIII w. p.n.e., za czasów królów: Jotama (739-736), Achaza (734-728) i Ezechiasza (728-699). Prorokował wspólnie z Izajaszem, z którym prawdopodobnie zetknął się podczas swej czterdziestoletniej działalności na terenie Jerozolimy. Micheasz wywodził się ze środowiska wiejskiego, początkowo zajmował się hodowlą oliwek i sykomor oraz pasterstwem. Podobnie jak jego poprzednik Amos (który również pochodził z krę-

gów wiejskich), podkreśla fakt swego powołania przez samego Boga. Autor Księgi Micheasza nie jest tożsamy z innym prorokiem o tym imieniu, Micheaszem synem Jimli, działającym w Izraelu w IX w. p.n.e. (w czasach Eliasza), który sprzeciwiał się królowi Achabowi i wbrew prorocstwom innych, pragnących się przypodobać władcy proroków przepowiedział jego klęskę pod Ramot (1 Krl 22).

Powstanie księgi

Mowy Micheasza spisano zapewne jeszcze za życia Proroka, ale ich ostateczny układ jest wynikiem późniejszych redakcji, z czasów niewoli babilońskiej i okresu powygnaniowego. Starano się wówczas złagodzić groźby wypowiedziane przez Micheasza, zestawiając je w tym

celu z obietnicami odnowy i odbudowy Izraela, a także próbowano dostosować niektóre przepowiednie do nowych, zmienionych warunków już po ich wypełnieniu. Dołączono też dodatek liturgiczny.

Zawartość

Księga dzieli się na cztery części, zbudowane według schematu groźba-obietnica. Część pierwsza (rozdziały 1-3), oprócz informacji o przedmiocie prorocstwa (wizja o Samarii i Jeruzalem), o religijnym charakterze orędzia (słowo Jahwe), o pochodzeniu Proroka i czasie jego działalności (w księdze spisano głównie prorocstwa z czasów panowania Ezechiasza i najazdu asyryjskiego na Jerozolimę), zawiera napomnienia przeciwko Izraelowi i Judzie, zapowiedzi sądu nad

Izraelem. Druga część (rozdziały 4 i 5) to eschatologiczne obietnice zbawienia i nadzieje mesjańskie. Część trzecia (Mi 6,1-7,7) zawiera groźby i napomnienia przeciw Izraelowi, a czwarta (zakończenie księgi) - obietnice odbudowy Jerozolimy.

Tylko pierwsza część uznawana jest za pochodzącą w pełni od samego proroka Micheasza. Pozostałe trzy części mają cechy charakterystyczne dla literatury czasów powygnaniowych i zostały dołączone do księgi przez późniejszego redaktora. Od niego też pochodzą zapewne wzmianki o Babilonie, odbudowie murów obronnych i odnowie Izraela, a być może nawet także cała wizja przyszłej odnowionej Jerozolimy.

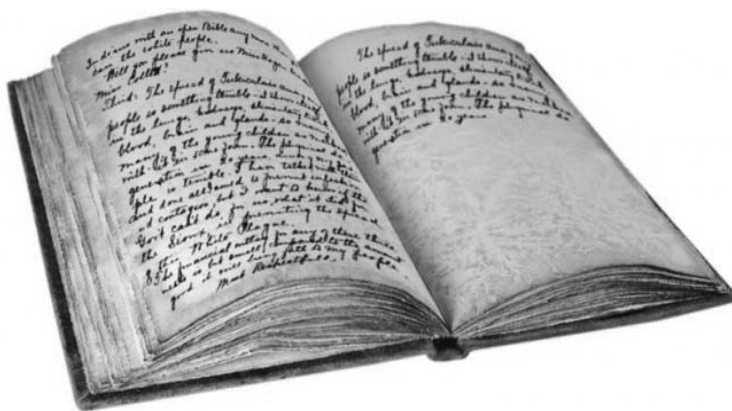
Prorockie orędzie

Treść orędzia proroka Micheasza skupia się głównie na piętnowaniu występków narodu izraelskiego oraz zapowiedziach kary i Sądu Bożego, których można jednak uniknąć, pokładając nadzieję w Bogu. Micheasz kontynuuje misję proroków Amosa i Ozeasza, występując w obronie braterskiej jedności w narodzie, łamanej przez niesprawiedliwość społeczną i uprzywilejowanie bogaczy. Potępia też odstępstwa od wiary i bałwochwalstwo. Pojawiają się groźby straszliwych kar Bożych, jak niewola, zniszczenie Jerozolimy i zburzenie świątyni. Radykalna jest zwłaszcza zapowiedź zrównania z ziemią świątyni - groźba, jakiej nie ośmiela się wypowiedzieć nawet prorok Izajasz, a sto lat później za podobną przepowiednię Jeremiasza skazano na śmierć (ułaskawiono go ostatecznie na podstawie przykładu Micheasza - Jr 26). Ratunkiem dla Izraela jest pokuta i przemiana życia. Prawdziwa pokuta oczyści naród, a ocalała Reszta Izraela doczeka szczęśliwych czasów królestwa mesjańskiego. Księga Micheasza kładzie nacisk na wewnętrzny charakter nawrócenia i relacji z Bogiem - zewnętrzne formy kultu religijnego i formalizm kultowy będą zastąpione wewnętrznym dążeniem człowieka do sprawiedliwości, miłości i miłosier-

dzia, do odpowiedniej postawy, polegającej na wypełnianiu obowiązków nałożonych na lud wybrany na mocy przymierza z Bogiem.

Forma literacka

W Księdze Micheasza miesza się kilka stylów i rodzajów literackich. Przeważają mowy w stylu prorockim, w których groźby i wyrocznie przeplatają się z obietnicami. Niektóre fragmenty księgi z uwagi na wyróżniającą się formę stanowią niejako odrębne utwory literackie: wymienić można tu hymn wysławiający majestat i potęgę Boga (Mi 1,2-4), lamentację (Mi 1,8-16), poemat dydak-

tyczny (Mi 6,6nn), psalmy (Mi 7,7-20), dwa poetyckie wyznania wiary (Mi 3,8 i 7,7).

Styl i słownictwo Micheasza wykazują wpływy środowiska wiejskiego, z jakiego się wywodził. Frazeologia jest prosta i obrazowa, opisy niezwykle żywe i konkretne; śmiało wypowiedzi prorockie połączone są z jasnością wizji i głębokim uczuciem. Ta stylistyka najbardziej widoczna jest w pierwszej części księgi. W częściach pozostałych styl staje się nieco spokojniejszy i bardziej refleksyjny.

Często powtarzającym się motywem jest Sąd Boży nad grzesznikami, z pełnymi dramatyzmu opisami gniewu Bożego. Druga grupa motywów wiąże się z nadzieją i obietnicami, które Prorok przedstawia przy pomocy porywających metafor i wizji szczęśliwych czasów.

Teologia i zapowiedzi mesjańskie

Teologia Księgi Micheasza, kontynuując myśl proroka Amosa, podkreśla wszechmoc i sprawiedliwość Bożą oraz miłość

Bożą domagającą się na mocy przymierza wzajemności (wątek zaczerpnięty od proroka Ozeasza).

Szczególne miejsce w księdze zajmuje tematyka eschatologiczno-mesjańska. Nawiązuje ona do prorocत्व Izajasza, zawiera wątek wywyższenia Jerozolimy i Syjonu oraz nadejścia mesjasza - Króla Pokoju i nastania uniwersalnego, mesjańskiego królestwa pokoju. Księga Micheasza podaje istotne szczegóły dotyczące tych zagadnień - zapowiada, że władcą królestwa mesjańskiego będzie specjalny wysłannik Boży, mówi Jego o pochodzeniu i naturze (m.in. o tym, że

Mesjasz wyjdzie z Betlejem), o Jego Matce oraz o oczyszczonej Reszcie Izraela i przyszłym królestwie mesjańskim.

Znaczenie

Proroctwa Micheasza, zwłaszcza idea Reszty Izraela i królestwa mesjańskiego, oddziaływały na teologię okresu niewoli babilońskiej, ich wpływ widoczny jest w księgach

Ezechiela, Daniela, Deutero-Izajasza. Proroctwo Micheasza o zburzeniu Jerozolimy i świątyni przywoływane jest sto lat po jego wygłoszeniu podczas procesu proroka Jeremiasza, który za podobną przepowiednię oskarżony został o bluźnierstwo (Jr 26).

Nowy Testament przywołuje przede wszystkim fragment Księgi Micheasza z rozdziału 5 o pochodzeniu Mesjasza z Betlejem ("A ty, Betlejem Efrata, najmniejsze jesteś wśród plemion judzkich! Z ciebie mi wyjdzie Ten, który będzie władał w Izraelu..."). W liturgii Kościoła już od VII w. wykorzystywana jest piękna skarga Boża z rozdziału 6 ("Ludu mój, cóżem ci uczynił? Czym ci się uprzykrzyłem? Odpowiedz Mi! Otom cię wywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli wybawiłem ciebie..."), śpiewana w tzw. improperiach w Wielki Piątek (antyfonach towarzyszących adoracji krzyża), obecna też w staropolskiej wielkopostnej pieśni "Ludu, mój ludu".

Małgorzata Piechorowska

Czas na wakacje! (cz. 2)

Zamek w Kórniku

Jest to zabytkowa rezydencja rodów Górków i Działyńskich. Obecnie jest siedzibą Muzeum i Biblioteki Kórnickiej PAN. Początki historii tego wspaniałego zamku sięgają aż średniowiecza (pierwszy dokument dotyczący budowy zamku (kontrakt z cieślą Mikołajem) pochodzi z 1426 roku, jednak jego obecny kształt powstał w połowie XIX wieku. Budowę ukończono prawdopodobnie ok. 1430 roku. Zamek, umieszczony na bagiennej wyspie, został otoczony fosą, a dostęp do niego był możliwy przez most zwodzony oraz spuszczaną okutą kratę. Do dziś z tego okresu zachowały się stare mury i piwnice obiektu. Do 1592 roku Zamek w Kórniku był reprezentacyjną siedzibą rodu Górków, jednego z najpotężniejszych rodów magnackich Wielkopolski doby renesansu i reformacji. Obecnie w zamku mieści się muzeum z wieloma unikatowymi eksponatami, m.in. meble różnych stylów i epok, obrazy mistrzów polskich i europejskich, rzeźby, kolekcje

numizmatyczne, militaria polskie i wschodnie, wyroby rzemiosła artystycznego z porcelany i srebra. 11 lipca 2011 roku obiekt uznany został za Pomnik historii Polski.

"1 lutego Król wyjechał z Poznania i przyjęty został w Kórniku przez pana tego miasta Stanisława hrabiego Górkę na zamku, z ogromnym i prawie królewskim przepychem, tak że nie brakło niczego do świetności, wystawy i okazałości przyjęcia. Sami Francuzi z niezmiernym podziwem wychwalali ten zbytorny przepych, jakiego nigdzie przedtem nie oglądali. Było tam niezmiernie mnóstwo potraw wszelkiego rodzaju, obfitość wina i napojów, otworem stały pełne spichrze i piwnice, a każdy dzień i nocą brał z nich co i ile się podobało. Król otrzymał w darze śliczne rasowe konie, futra z bardzo cennych lisów moskiewskich i inne rzeczy. Strzelano z dział gęsto i dawano inne różne widowiska".

- Świętosław Orzelski (1549-1598)
w: Bezkrólewia ksiąg ośmioro
o wizycie króla Henryka Walezego
w Kórniku.

Ciekawostki:

W 1574 r. gościł tu Henryk Walezy, przejeżdżający przez Kórnik w drodze na koronację do Krakowa.

W jednej z oficyn folwarcznych niedaleko Zamku Kórnickiego w 1923 r. urodziła się nasza laureatka nagrody Nobla Wisława Szymborska.

Biblioteka założona przez Tytusa Działyńskiego jest stale powiększana

i liczy obecnie ponad 350 tys. woluminów. Najcenniejsze w zbiorach są dzieła istniejące tylko w 1 egzemplarzu jak np. średniowieczny *Ars Moriendi*, *Szachy Jana Kochanowskiego*, *Żywot Józefa Mikołaja Reya*. Sporo miejsca zajmują rękopisy, z których najstarszy pochodzi z Francji z przełomu IX/X wieku. Z polskich dzieł wymienić należy rękopisy Mickiewicza, Słowackiego, Norwida, odpisy kronik Kadłubka (XV w.) i Długosza (XVI w.) oraz zbiór odpisów wszystkich pism z kancelarii króla Zygmunta Augusta. W Kórniku znajduje się też największa ilość dokumentów dotyczących wojen polsko-krzyżackich.

Budowniczy murowanego Zamku Kórnickiego studiował na uniwersytecie w saksońskiej Wittenberdze.

Zosia Janicka

Ksiądz Aleksander Woźny - kandydat na ołtarze

22 czerwca 2013 r. biskupi zebrani na 362. zebraniu plenarnym w Wieliczce wyrazili zgodę na wystąpienie do Stolicy Apostolskiej z prośbą o rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego ks. Aleksandra Woźnego (1910-1983) z Archidiecezji Poznańskiej. Ksiądz Aleksander Woźny przez kilkadziesiąt lat był proboszczem parafii pw. św. Jana Kantego w Poznaniu, niezapomnianym spowiednikiem i kaznodzieją. Teraz Arcybiskup Stanisław Gądecki wystosuje do Stolicy Apostolskiej prośbę o zgodę na rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego świątobliwego kapłana. Kiedy Kongregacja ds. Kanonizacyjnych wyda w tej sprawie "nihil obstat", rozpocznie się proces na szczeblu diecezjalnym. Postulatorem w procesie beatyfikacyjnym jest nasz wikariusz, ks. dr Wojciech Mueller.

Ksiądz Aleksander Woźny

Urodził się 25 czerwca 1910 roku w Uzarzewie pod Poznaniem. W 1928 roku, po ukończeniu Gimnazjum św. Marii Magdaleny w Poznaniu, zgłosił się do seminarium duchownego. W latach 1928-1930, w Gnieźnie i w Poznaniu, przygotowywał się do kapłań-

stwa pod kierunkiem wybitnych profesorów i wychowawców, dziś błogosławionych albo kandydatów do chwały ołtarzy: biskupa Michała Kozala, ks. Aleksandra Żychlińskiego i ks. Kazimierza Rolewskiego. Świecenia kapłańskie otrzymał 10 czerwca 1933 roku. Jako wikariusz pracował w Poznaniu, w parafii pw. św. Stanisława Kostki oraz w parafii katedralnej, a od 1938 roku do aresztowania przez niemiecką żandarmerię w 1940 roku w Borku k. Gostynia. Ponad pięć lat był więziony w obozach koncentracyjnych, najpierw w Buchenwaldzie, a następnie w Dachau.

Lata powojenne

Po powrocie do kraju 20 sierpnia 1945 roku został administratorem parafii pw. św. Jana Kantego w Poznaniu. Organizację życia parafialnego rozpoczął od starań o ponemiecki, drewniany budynek restauracyjny, który miał służyć nowej parafii jako tymczasowa świątynia. W pierwszy piątek miesiąca, 5 stycznia 1946 roku, parafianie z inicjatywy ks. Woźnego złożyli przed ołtarzem publiczne przyrzeczenie, że jeśli otrzymają budynek, to w utworzonym z niego kościele umieszczą obraz Miłosierdzia Bożego. Tak też się stało: parafia została ofiarowana Miłosierdziu Bożemu, a w głównym ołtarzu umieszczono obraz Miłosierdzia Bożego. Ksiądz Woźny był jednym z pierwszych propagatorów kultu Bożego Miłosierdzia na terenie Archidiecezji Poznańskiej.

Represje stalinowskie

Księdza Woźnego nie ominęły też prześladowania okresu stalinowskiego. 13 lutego 1950 roku został aresztowany. Powodem był list pasterski, na którego odczytanie nie zgodziły się ówczesne władze. On - nie zważając na zakaz - opowiedział treść listu z am-

bony. W więzieniu przebywał do 1 grudnia.

Działalność duszpasterska

Duszpasterska działalność ks. Woźnego nie ograniczała się tylko do kościoła i parafii. Znaczącą rolę odegrał jako krajowy duszpasterz kobiet. W ramach posługi duszpasterskiej poza parafią prowadził rekolekcje zamknięte dla kapłanów, kleryków i sióstr zakonnych. Nie zaniedbywał też troski o głoszenie Słowa Bożego w swojej parafii. W każdą trzecią niedzielę miesiąca głosił nauki o życiu wewnętrznym, a od 1967 roku corocznie prowadził rekolekcje wielkopostne, skierowane głównie do jego stałych penitentów, ale i do ogółu parafian. Nigdy nie zaniedbywał niedzielnych i świątecznych kazań. Mimo licznych obowiązków przez wszystkie lata swojego kapłaństwa był niezwykle gorliwym spowiednikiem. Posługę w konfesjonale postrzegał jako jeden z najważniejszych darów zadanych mu przez Pana Boga. Zmarł 21 sierpnia 1983 roku.

źródło: www.archpoznan.pl

[Nie]ZNANE. Aneks do wystawy Rzeczy mówią

Z okazji 100-lecia swojego istnienia poznańskie Muzeum Etnograficzne zorganizowało wystawę jubileuszową "Rzeczy mówią. 100 lat zbiorów etnograficznych w Poznaniu", na której zaprezentowano przekrój zbiorów Muzeum. Obecnie Muzeum zaprasza na kolejną ekspozycję, będącą w pewnym

sensie kontynuacją wystawy jubileuszowej. Na wystawie "[Nie]ZNANE. Aneks do wystawy Rzeczy mówią" pokazano obiekty ze wszystkich kolekcji Muzeum Etnograficznego, których pierwotne przeznaczenie nie jest jednoznaczne i ma stanowić rodzaj zagadki dla widza. Muzeum zaprasza zwiedzających do zabawy w odkrywanie codzienności minionych pokoleń.

Opisy obiektów umieszczono na planszach poza gablotami - zwiedzający, po obejrzeniu wystawy, mogą skonfrontować własną wiedzę z informacjami zawartymi w tychże opisach. A przed-

mioty codziennego użytku z przeszłości mogą sprawić wiele niespodzianek. Co to jest i do czego służyło? Po niektórych przedmiotach - wykonanych i używanych przez minione pokolenia zagał wszelki ślad. Inne pozostawiły ślady jedynie we współczesnym języku. Wiele przedmiotów przetrwało czasem nawet służąc kolejnym pokoleniom. Ale niektóre już nikomu nie służą, bo stały się zbędne wraz z rozwojem nowych technologii. Niekiedy stanowią one obiekt pożądania i zainteresowania kolekcjonerów. Niekóre mają wartość artystyczną, niektóre historyczną, a niektóre tylko sentymentalną, ale niewątpliwie wiele mówią o człowieku - o tym jak żył, jak sobie radził, co lubił. Co potrafił?

Wystawa [Nie]ZNANE to 71 przedmiotów z historią - artefaktów kultur

bliskich i odległych, świadectwa dawnych sposobów życia. Czasami konfrontacja bywa zabawna. Do czego mógłby służyć np. pokrzywiony kawałek gałęzi? Czy ktoś zgadnie, że służył on komunikacji, nim pojawił się telefon? Wystawa pokazuje wiele tajemniczych (a może nie?) przedmiotów, a widz może odgadnąć ich funkcję, nazwę i znaczenie.

Muzeum Etnograficzne, ul. Grobla 25 (wejście od ul. Mostowej 7)

Wystawa [Nie]ZNANE. Aneks do wystawy Rzeczy mówią: 19 kwietnia- 31 grudnia 2013

Godziny otwarcia:

poniedziałek - nieczynne, wtorek - czwartek 9:00 - 15:00 (od 16 czerwca do 15 września włącznie 11:00 - 17:00), piątek 12:00 - 21:00

sobota - niedziela 11:00 - 18:00

Ewangelista, Gazeta Parafialna

Os. Rusa 59, 61-245 Poznań,

Parafia: tel. 061 8779781,

Biuro parafialne: 516 30 38 66

Wzwanie do chorego (ksiądz dyżurujący): 516 30 38 66

www.swlukaszpoznan.pl

Redaktor naczelny: Małgorzata Piechorowska (ewangelista.red@gmail.com)

Redakcja: Mikołaj Błajek, Zofia Janicka, Martyna Kalemba, Alicja Kozajda, Joanna Piechorowska, Anna Stachowiak, Michał Stankiewicz

Współpraca: Ks. Wojciech Mueller, diakon Jarosław Czyżewski, kleryk Mateusz Kazmierczak, Barbara Janicka

Wydawca: Parafia Św. Łukasza Ewangelisty; **Druk:** Drukarnia ul. Wiślana 51

Pieniądze zebrane z ofiar za gazetę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój czasopisma. Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania tekstów.

Zapraszamy do współpracy!

Z ŻYCIA PARAFII

Czas zmian...

Sierpień to czas zmian w poznańskich parafiach... Decyzją Arcybiskupa Stanisława Gądeckiego z dniem 24 sierpnia nasz wikariusz **ks. Wojciech Mueller** mianowany został wikariuszem parafii pw. św. Jana Kantego w Poznaniu; **ks. Andrzej Kowalak**, który pełnił funkcję kapelana szpitala, skierowany został do pomocy duszpasterskiej w parafii pw. NMP Niepokalanie Poczętej w Sierakowie. Nowym kapelanem został mianowany **ks. Piotr Pieprz**, dotychczasowy wikariusz par. pw. św. Stanisława Bpa w Buku. Natomiast nowym wikariuszem w naszej parafii został **ks. Daniel Wachowiak**, który był wikariuszem w par. pw. Miłosierdzia Bożego w Obornikach.

Więcej o zmianach już wkrótce.